

Cântec din Görz

Scris-am astă poezie
 Frunză verde de colie
 De năcaz și de durere
 Ca să-mi aflu mângăiere,
 Frunză verde de secară
 Inima mea e amară,
 Greu mi-i tare și mi-i jelo
 De tinerețele mele,
 Căci eram tinăr, voinic,
 Ca un pup de frândafir,
 Și mi-i jelo și mi-i dor
 Că eram tinăr fecior.
 Frunză verde de alună
 De cinci ani și șase luni,
 De când eu tot cătănesc
 Curind și șase se împlinesc.
 Doamne, de multe am dat
 Și pe toate le-am răbdat,
 Ori cât rău am petrecut
 Mă știam că sunt sub scut.
 Tăceam, toate le îplineam
 La nimeni eu nu spuneam.

Frunză verde de stejar
 Tare-mi pică cu amar
 Că și tata-i asenat
 Și cătana-i înrolat,
 S'a plecat în bătălie
 Și lăsat casa pustie,
 Și pe mama tot plângând,
 Tot plângând și tot oftând.
 S'a plecat în depărtare,
 Dumnezeu grijă îi are,
 Frunză verde alunească
 E 'n Polonia nusească,
 Frunză verde rozmarin
 În marele oraș Lublin,
 Rog pe bunul Dumnezeu
 Ca să-l poarte 'n gândul său,
 Doamne, rău vreme-am ajuns
 Și părinți soldați sunt puși
 Să lupte cu noi, umăr la umăr
 Pe dușman să-l facem pulbăr.

Avu tata doi feciori,
 Doi feciori ca doi bujori,
 Amândoi sint frumușei
 Ai Doamne grijă de ei.
 Vântu bate azi și mâine
 Rău în lume tot rămâne,
 Bate vântu 'n frunza deasă
 Răul din lume nu iasă,
 Bate vântu papura
 Și se întoarce 'n tabăra,
 Să vină și bun și rău,
 Să vină și fratele meu,
 Că după năcazul mare
 E în Rusia 'n prinsoare.

Ai, Doamne rău poate să fie
 Când cineva acestă le știe
 Și la inimă-l apasă
 Văzând ce rău e și pe-acasă.

Când la acestea mă gândesc
 De gânduri rău mă topesc,
 De fratele nimic nu știu,
 Este mort, sau mai e viu,
 Nu mai am pe nime-acasă
 Afară de maica mea
 Fiind și ea singurea,
 Neavând pe nimeni.
 Vai, Doamne viața mea
 Cum e tristă, cu voie rea.

Frunză verde ruptă 'n sus
 Dar eu unde am ajuns?
 Pe frontul Görzului,
 La lupta tălianului,
 Lângă apă Vipachului,
 La o dumgă de părău,

Unde-i vântul cel mai rău,
 Vântul bate dintr'o parte
 Dar granatele pică 'n spate,
 Vin granate și șrapnele
 Și cu gloanțe măruntele.

Frunză verde țedera
 Mai în doisprezecelia
 Cadorna s'a scotit
 Și cu Victor s'a vorbit,
 Hai noi să mai probălim
 Să vedem ce dobândim,
 O grozavă ofensivă
 Să vedem Austria ce-o să vică,
 Apoi ei au început
 Dar nimica n'au ajuns,
 Au bătut în sus, în jos

Ce pofteste Ententa dela Rusia

Englezul și japonezul (cârmă muscal): Prote-
 tul, că te nu, ne vom rătti noi cu tine, și-ți
 rus, nu mai sta pe gânduri, lasă casa și masa,
 luam din pământul tău din Rusia,
 și dule iar pe front sa te răttiești cu neam-
 Rusul. Să va voțem, hoțlor!

Să le fie de folos.
 Bătea ziua și noaptea
 Și nu mai putea specula.
 Când războiul s'a nădă
 Că pe noi ne va mîna
 Dincolo de Viena.
 Dar, acum văd ei bine
 Că au rămas de rușine,
 De rușine au rămas
 Că de noi is blăstămați,
 Blăstămați să fiți de noi
 Ca măgarul dintre oi.

Hoș pe bunul Dumnezeu
 Să gîndească gîndul meu,
 Doamne sfinte, îndurate,
 Fă puțină bunătate,
 Întoarce-ți mila peste noi
 Și ne scapă de război,
 Că suntem fericiți voinici
 Și din regiment vestiți,
 Regiment 17 de artilerie,
 Cel mai bun și cu vestire.

Frunză verde de mărar
 Sunt culese de-un tunar,
 Frunză verde măierană
 Voim. Lîncan Ion il cîntăm,

Sorcovașii lui meșter Cerceluș

S'a lăsat ger. Pârăul se zbate mîniș între măturile reci și stîlchase, iar pe deasupra-i plutesc a lene aburii goși ce născ din frământarea mîilor de valuri.

Dacă stai și ascuți, înțelegi cu ușurintă gemetele mînișelor ale apelor și gălăturile pripițe ale halaturului, care s'a prins la lupă cruntă cu gerul cel năprasnic. Priviți! Gerul își întinde brațele puternice și-i gata să cuprindă peste tot, trupul halaturului; dar acesta nu vrea să-și ascundă solzii lui de aur sub haina cea de ghiată, pe care i-o dă gerul și de aceea mugeste, geme și varsă nori de aburi.

Colea — pe mal — lângă puntea dintre sălcii, e bordeiul lui Cerceluș țigănu, dar el nu se zărește de cât după ce treci puntea; așa sunt de goși aburii ce plutesc pe deasupra pârăului.

Satul, care se risipește frumos pe amîndouă malurile — și la dreapta și la stînga pârăului — răsună acum de lătrelul căinilor și de zgomotul copiilor, care merg cu sorcova.

E mai mult de două cîșuri de când au început colindătorii și pînă acumă nici o cîșă nu s'a abătut și pe la bordeiul lui Cerceluș.

Țiganul a eșit nerăbdător afară, în ușa bordeiului, să vadă nu și-o aduce aminte și de el cine va, iar țiganca și mai îngrijată își face cruce și privește rugul cu ochii la icoana:

— Doamne, măicu, Doamnițu, nu ne-a făcea d'a rușine toamna zi de Sin Vasilă!... Trîmbie să ne sorcove și pînă noi cine va, că e răcat, zău, pupuleșă tălpile!

— Taci țigănu, măicu, vine aceluș — zise Cerceluș, răzînd vesel pe ușa.

Dar băeții pe care îi văzuse țiganul trecuți puntea dintre sălcii, detor, pe băteia bordeiului și o luara la deal.

Cerceluș strigă după ei:

— Mă, sorcovașii, mă! De pînă nu dați cu colinda?

Băeții se opriră.
 — Da' ce ne dai? — întrebă unul din colindători.

— Hasta-i treaba mea, vă dau eu!
 — Ai mă Radule! mergem?
 — Ai de-!

Și colindătorii se întoarseră și intrară în bordeiul lui Cerceluș.

Radu rămase mai la ușă să sorcovească pe țigan iar cellalt tovarăș intră în fundul bordeiului să sorcovească pe țiganca.

Incepură amîndoi odată:
 — Sorcova vesela...

Țiganii nu știau ce să mai facă de bucurie.

— Bravo, sorcovașilor, bravo, hașa să trăiți... acu stați colea să vă cîntăm și noi cu ceva. — Și Cerceluș împinse copiii un scăunaș lung și mărunț, care sta dealungul peretelui.

Țiganca scoase de sub pat un clondir cu rachiu și dete fiecărui colindător câte o nghitură două.

— Beți — hașa, pupav-ar gaga — cu clondiru, că uite, n'avem pahară...

Băeții băură și se sculară să plece. Țiganul scoase să le plătească.

— Țineți aici; huite; câte un franc de rumân, hașa plătesc eu la sorcovașii mei. Să știți și voi cîșii sorcovit nodată pe meșter Cerceluș!

Colindătorii nu mai puteau de bucurie; cum luară banii o rubseră de fugă.

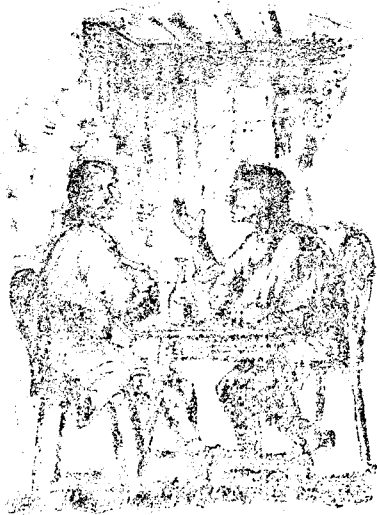
La Cerceluș câștigaseră mai mult ca la douăzeci de case.

Cînd ajunseră în vîrf de dealuș se opriră. Mai priviră încă odată la francii noui noușori și apoi iar li ascuseră.

— Vezi, mă Radule? Cerceluș! În toți anii să mergem la așa mă, că ne dă francii!

Fl. Cristescu

Nărăz noroc

Vasilă Nățăfleață: Eu cu pușca știu să ambli. Mai zcu un an, în ține Dumboacă cutreieram hăuile și codrii, după vînat. Dar n'am avut noroc.

Bebuța Păstrămă: Năi, aut noroc, hîndcă n'ai știut să mîncuști cu pușca.

Vasilă Nățăfleață: Ba, pe țigă și de mîncuști știu eu pușca bine. Mărușă n'a cam noroc. Că uite cum m'a căștigat un țigănu și m'a năpădit. Că m'a năpădit și m'amecam — că m'a năpădit.

Invins

Se făcu tăcere... Cei doi tauri, sprijiniți unul pe altul, răsufiau greu, oboșiți, cu frunțile la pămînt. Pe sub limbile lor atîrnînde, licăreau buchete spumă singerindă; globii ochilor dau să li se spargă de lacrimi. Bour aluneca încet înapoi; șira lui trosnea. Zimbru se lăsa greu peste grumajii lui, frînți sub piept. Urmă o clipă de șovăire amenințătoare, — asemenea unui copac uriaș ce dă să se nărue și nu se mai nărue, — și bestiile infuriate își deslăcură coarnele.

Țăranii răsufiau ușurați; femeile se apropiiau, timide, cu țărusi în mină, să-și despartă. Mitru văcarul, chemat în chiote lungi de pe seș, venea în goană, urlînd și blestemînd de se cutremura văduhul.

Abia făcu, însă, un pas către tauri, și taurii se încăerară din nou. Zimbru avu un fior de revoltă supremă. Isbi detunător în peptul dușmanului, și-l rădică în sus, cu fruntea. Oasele lui Bour trosniră sec, a piatră sfărîmată. Pe lingă urechi țîșni sînge spălăcit și cald; în ochii lui isbucniră lacrimi de frică, de durere, de revoltă... Țăranii înfiorați de groază și de milă, se făcură cerc în jurul luptătorilor; văcarii și femeile isbiau cumplit, cu parii, în coastele lor încovrigate. Nici-o mișcare: nici un semn de scăpare!... Bour îngenunchiă, gîndind, vărsînd valuri de spumă înroșită printre dinți, — mugind a moarte... Grabănuși se arcui, în cerc; năvile li se deschiseră mari și înfricoșate: două guri pline de sînge! Picioarele, strînse mînunchi sub pîntec, i-se înfundau în pămînt, pîntecul d'a să-i crape...

— Valeu, Mitrule... Dă, că moare Bour. Dă, Mitrule... dați, oameni bunii!...

Bour se smuci mugind, ca și cum ar fi înțeles țipătul desnădăjdut al femeii. Zimbru se înalță în sus; apoi iar îl înțepeni sub frunte...

Țăranii isbeau, cari cum puteau, teamele alergau, cu părul despletit, în jurul taurilor înfierbîntați. Mitru, istovit, desnădăjdut, supt de suori și de lovituri deșarte, scăpă țărusul printre picioarele taurilor și căzu îngrozit pe spate...

De odată lunca se răspi, urlînd printre măricini. Zimbru alunecase la o parte; Bour se ridică, amenințător, pe brînci. Femeile se repeziră iarăși între ei. Dar un trosnet surd, apoi o învălmășire grozavă, isbucniră ca furtuna, îi incremeni, pe toți, în loc. Bour isbea orb cu coarnele în aer, în pămînt, în grumajii adversarului ameu; Zimbru, îngrămădit peste jertfă, răgea, dibuind coarnele lui Bour, prin întuneric. Bolovanii mari de piatră, cădeau huruind peste frunțile lor minjite de sînge; furci și cușturi ruginite se înfigeau, adînc în pielea lor amorțită. Din ochiul lui Bour isvora chiog, amestecat cu picături roșii Zimbru îl orbise; îi spărsese orbina.

Lupă era acuma înfrîntare. Bour cădea... Picioarele și năvine i se frîn-

sésără, ca două uscături putrede; narile îi erau pline de țarină, limba i se strivise între dinți; se bălăbănea acolo, sub coarnele taurului, turbat de minie: intra, pe veci, în pământ, fără să vadă din cotro îi vine moartea, fără să mai poată nădăjdui mîntuirea...

Țăranii, incredințați că sărmanul Bour s'a dus, că cel mai frumos junčan din ținuturi, primise lovitura din urmă, stau impietriți, cu lacrimile înghețate între pleoape, cu buzele livide, cu dinții strînși. Femeile nu mai țipau. Irina, — stăpîna taurului rănit, — izbucnise 'n plîns. Doar din răstimp în răstimp, când îi răsuna în suflet cele din urmă suspine ale nenorocitului Bour, se pornea să blesteme, și blestema în vis, tot satul...

— Da ce ți-am făcut noi, f... mure?

— Sta!...

Lumea tresări, iară... Un vlajgan zănătec, își vîri mîinile 'n păr, — și se plecă, uitit, îndobitocit, vinăt ca tăciunele, sub picioarele taurilor. Zimbru scotea în vremea asta un gemăt lung, slișietor, — cum n'a mai răsunit nici odată, în auzul văcarilor... Din pîntecul lui enorm se scurgeau măruntăele grămada: cornul taurului orb îi sfărîmase vintrelele. În cele din urmă el alunecă, greoi lingă picioarele oamenilor: și ochii lui își pierdură pe veci lumina...

Scoase încă un gemăt, — cel din urmă, — și se întinse lung, ucis de fior, într-un lăc de sînge închegat...

Gh. Silvan

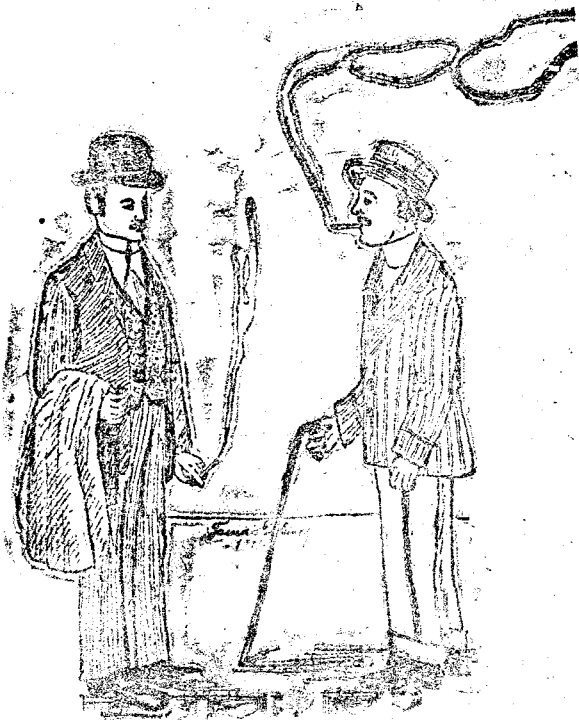
Vinul lui Cărnă

Să însoară Gheorghe-a Saftă
Cu Smaranda lui Ignat
Și i cunună Petrea Cărnă,
Gospodar cuprîns în sat.
Dar lui Gheorghe nu i da mîna
Că să facă masă mare:
De mîncat ar face rostul,
Iară vin la masă n'are.
Și să n'ai la nuntă masă,
N'are haz, e chef stricat;
Ce se prind acum dară
Gospodării toți din sat?
Hotărâsc ca'n ziua nunții
Să ngrijească ori-ce creștin
Cun urciur de vin să vină
Vrun butoiu să umple plin.
Hotărâsc, dar Petrea Cărnă,
Că un nas și bun creștin,
Cînd se duce cu urciour
Duce apă'n loc de vin.

Să socolise Petrea Cărnă
Că data asta ieltin scapi.
Într-un butoi de vin, la drăcu,
Se mai cunoaște atîta apă?
În ziua nunții toți sătenii
De rînd cu toți la masă vin
Și fiește-care mai înainte
Golesc în vas aleiurul plin.
Dar cînd la masă Petrea Cărnă
Că nas, întăiu gustă din oală,
Văzu atuncea cu mirare
Că nu e vin, ci apă goală.
Închîna dar așa paharul,
Și toți cei-alți ochii mîreau.

Și toți într-una tot urează,
Iar dacă gustă nu mai beu.
Necaz la toți le este-acuma,
Iar Petrea Cărnă, bun creștin,
E supărat de nu mai poate
Că n'au adus acei-alți vin.
Luând paharul deci le zice:
Să bem cu toți, ciocuți colea
Ori satul tot, e Petrea Cărnă,
Ori vinu'i tot din via mea.

Cum se cunoaște negustorul?

Domnul A: Eu cred că războiul va mai dura câțiva ani.

Domnul B: Așa? Ce înțerezi d-ta armatei? Că de bună seamă ești țarizor militar și trași profit din război.

Descendența Evei.

Mama: Linuțo, îți dorești tu să capeti încă o sorioară?

Linuțo: Cum să nu, mamico, numai că nu vreau una care să fie așa frumoasă ca mine.

Carinarea sa și calania.

Carinarea sa (fata me școlă, carina la masă me cartii): Dăne mamă, îți mai veselești tu? Cărești într-o zorbă mîncosă. Vei prinde în curpă o carne de porc, o carne de vacă, o carne de oaie.

O CONVORBIRE

Domnul Storeanu numai de conversație n'avea poftă în ziua aceea. — Ar fi vrut să se ducă undeva la țară ca să mai scape de zgomotul supărător al Capitalei. Dar unde să se ducă? Această întrebare și-o punea mereu, cînd, din, tramvaiul ce tocmai trecea pe dinaintea lui, sări un domn care după exterior și după umblet părea pentru oricine a fi provincial. Acest domn se repezi cu grabă către Storeanu și-i exprimă prin zăuțele țese și pronunțate, prin mișcările corpului, cuvînte, bucuria sa că-l întâlnește.

— Astăzi am sosit, ai zise el mai în urmă, astăzi chiar, cu trenu' de dimineață. Am dus bagajul la oțel «Union» și am dat o vizită unei rătăle din strada Știrbei Vodă. Acum mă întorceam cu tramvaiul la oțel. Dar ce feroțit sunt că te-am zărit pe geamul vagonului! Dela oțel aveam de gînd să viu pe la d-ta. Dar ce bine-mi pare că te-am găsit!

— Peste o oră tocmai bine mă găsai acasă, zise d-l Storeanu.

— Știu, știu. Dar nu e mai bine așa? E mult mai bine...

— E bine și așa...

— Dar ce face fratele d-tale, d-l Storeanu? S'a însănătoșit?

— Frate meu n'a fost bolnav nicio dată...

— N'a fost bolnav! Pe la noi prin Târgoviște venise vestea că e bolnav. De așa se vorbea. Dar ce îngrijați eram, nu-ți poți face idce. Mă gîndeam la d-ta în ce încurcătură te-i fi aflînd. Mama și soru-mea te compătimeau grozav. Dar, dacă zici d-ta că n'a fost bolnav e mai bine.

— Ai mîncat?

— Nu încă.

— Ah! ce plăcere mi-ai face dacă m'ai onora... Am merge împreună...

— Eu mîncînc acasă.

— Știu bine, știu... În oraș nu se mîncîncă așa bine ca acasă. Dar... sunt câteva locuri unde se gătește admirabil. Am adus cu mine și niște vin mînănat. Să-ți aduc acasă vre-o câteva sticle?

— Îți mulțumesc, trimite-le!

— Și așa cum îți spusei sunt câteva birturi bunecefe. Fă-mi onoare d'a m'însoți.

Vom mîncea, vom bea, vom mai rîde. Ah! știți ce onoare mi-ai face!! Nu mă refuză, zău așa!

— Bine, nu te refuz!

— Ah! mă voi ști să-ți ofer un mic ospăț! da, un mic ospăț! Îți mulțumesc. Îmi vine să depeșez acasă de bucurie și să vestesc și pe Catinca despre onoarea ce mi faci, ca să se bucură și ea sărăcuța...

— Cine este această doamnă?

— Catinca.

— Da.

— Catinca este nevasta mea legitimă. Dar ce femeie, domnule! Căci și virtuoasă e peste măsură! Și abia d'asta e una din frumusețile noastre. S'a vezi la băușel, la soarelă! Darsoză, cîntă, gătește foarte, șta-

lă rufe, cărpește cômăși, mătura prin casă. Ea face tot. Nu lasă de loc pe slujnică să pue mâna pe ceva. Dar s'o vezi călărind ca amazonă! — Sa juri că e o adevărată amazonă!

Se ia la întrecere cu ofițerii, domnule, și i lasă pe jos! Mă crez?...

— Iti fac complimentele mele pentru o așa soție!

— Iti mulțumesc, domnule director, iti mulțumesc.

— Nu mai îmi zice: domnule director, că nu mai sunt...

— A! vrei să glumești! Se poate, d-ta care stai așa de bine!...

— De ce stau bine?

— Cum, de ce stai bine? D-ta, prietenul bun al ministrului...

— Ei, eram prieteni înainte. Acu nu mai suntem. El e ministru și eu sunt un simplu muritor. Nu știi că mărirea face pe om să-și uite prietenii de odinioară?

— Da, dar d-ta aveai proptele bune printre deputați, senatori...

— Aveam, nu e vorbă; dar mai toți deputații cari mă protejau îmi spun acu că nu pot să se certe cu ministru pentru mine. Vezi dar că la un asemenea argument n'ai ce să mai răspunzi.

— Ei, cum adică d-ta nu mai ești director?

— Nu.

— Și de cât timp?

— Numai de vre-o trei zile. Eram însă amenințat mai de mult. Am stăruit cât am putut ca să nu fiu azvârlit așa afară ca un simplu copist. N'a fost însă cu puțință. In cele din urmă am fost înștiințat că sunt înlocuit prin un altul.

— Cum îl cheamă? Unde șade? Ce fel de om e?

— E un om foarte bun, foarte învățat.

— Dar nu știi la ce oră aș putea să-l găsec?...

— Nu știu.

— Tiii... ce rău îmi pare! Dar iată, tocmai trece tramvaiul. Mă reped până la minister. Sunt foarte grăbit. Mă ierți, nu e așa? Când ne mai vedem? Eu o să fiu foarte ocupat. Am o grămadă de tângueli de făcut, o grămadă de afaceri. N'o să-mi tichească nici mâncarea. La revedere! Mă ierți, nu e așa?

Și zicând vorbele acestea se repezi la tramvai fără măcar a mai da mâna lui Storeanu.

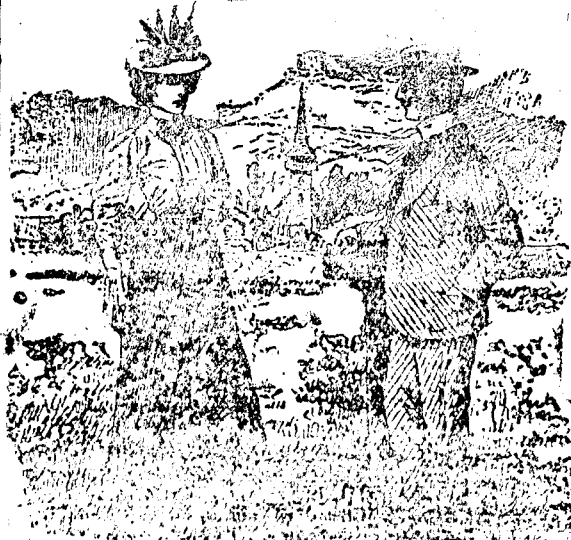
Camera d' Wilhelm.

Împăratul Germaniei se găsea odată la front în tranșee, când îi scăpă bătăista din mână. Un infanterist o ridică, iar împăratul îl cinsti cu câteva țigarete. Soldatul zise: »Mulțumesc Maiestate!» — »Aici nu trebuie să-mi zici Maiestate ci spune-mi camerade.» Un alt infanterist auzise vorbele împăratului și-i zise: »Camerade Wilhelm, dă-mă și tu unușor! Impăratul împlini dorința cameradului, râzând cu poftă de istețimea soldatului.

Viața invalidului

Foie verde de alun
De când doresc să vă spun,
Că de când eu cătănesc
Anii cinci se împlinesc.
De trei ori mi-s prăzărit
Și acum mi-s invalid,
La război când am pornit
Soția mea a murit
Și eu am rămas
Cu sufletul în năcaz,
Căci eu am dorit
O soție de iubit,
Și eu ași voi să mor
Și să nu mă mai însor,
Or pace de cumva-ar fi
De loc m'aș călugări,
Pie Dumnezeu să măresc
Până când mă prăpădesc,
Căci trăiesc cu dor și jale
Fără nici o mângâiere.
De-ar fi vremea cât de lungă
Pentru mine-i tot furtună,
Sau răsăra stăutul soare
Inima mea tot mă doare.
Că și biata turturică
Când rămâne singurică
Ea tot zboară pe câmpie,
N'ar mai vrea să fie vie
Dacă nu are soție,
Și zboară pe crengi uscate
Ca să vadă în departe
Și unde-aude să pocnească
Pușca cea vânătoarească,
Ea se duce s'o lovească
Că n'ar vrea să mai trăiască,
Să fie 'n lume cu dor
Dacă n'are soțior.
Așa cucul mi-a cântat
Să trăesc eu întristat
Ca pasărea în Bănat,
Tristă lumea să îmi fie,
Să trăesc fără soție,
Parcă Dumnezeu de sus
Soarta mea fie și-a spus,
Din leagăn până 'n sfârșit.
Viața grea o fi
Pentru cine-o vădăvi.
Nimic 'n lume nu mi-i drag
Și numai necăzuri trag,
Și nu poate drag să-mi fie
Că trăesc fără soție,
Foie verde tulpani
Am 25 de ani,
Floricele pe vâlcea
Mă cheamă Paul Berlia,
Cucul cântă ici-colea,
Din comuna Varadia,
Foie verde lemn moleț
Din cercul Verșeț
Și iar floare de cireș
Din comitatul Temes,
Foie verde de pe mal
De religione greco-oriental.

Lipsa de săpun.

— Nevastă, tu mă înșeli!... Miroși a bărbat, mizerabilol!...

— Dar ce te-a găsit bărbate, pentru Dumnezeu??! M'am spălat numai cu săpunul tău de ras!...

GLUME

De la cartofi la societate.

In piața din Budapesta, stau în șir, zeci de bărbați și femei, așteptând să le vie rindul la magazia de consum a Casei comunale, ca să capete câteva chiloame de cartofi. Unul din ei observă:

— Păi, noi cei de aici, ne-am văzut aci și eri și alaltăieri, ne vom întâlni și mâine și poimaine, ba să luăm cartofi, ba unt, ba untură. Știi una, ia hai să formăm o societate.

Asemănare.

La Petersburg, la gară, un ofițer german prizonier e păzit de mai mulți soldați ruși. Câteva doamne din societatea rusă încusjoară pe ofițer, îl privesc lungă vreme, și cum ele cred că ofițerul german nu știe rusește — spun în gura mare părerea lor despre dânsul:

— Băiat destul de draguț! — zice una.

— E înalt, frumos, bine făcut — zice alta.

— Se aseamănă cu ofițerii noștri de gardă — observă a treia.

Ofițerul german prizonier se întoarce atunci către rușoaițele guralive, și spune:

— Așa e, căci nu m'am spălat de 14 zile.

Ce mai vrea Țarul?

Țarul să pregătește să plece la front
Țarevina îi face bagajul și îl întreabă:

»Ce vrei să faci la front, Țărică dragă?

— »Voi numai să văd căi soldații mai am!«...

Așa o!

Rusul: Voi Nemții sunteți unși cu toate unsorile!

Neamțul: De sigur, de aceea nici nu ne umple, ca pe voi — pădușii!

Nicolaieviți bolnav.

Medicul: Nu e ceva periculos (os-podin Mare-Duce. Vă lipsește numai Polonia, Galizia și Prusia de est.

Hindenburg bucătar.

— Ai auzit că Țarul a numit bucătar de onoare al armatei imperiale rusești pe Hindenburg?

— Ce vorbești prostii?

— Apoi da fiindcă dela Hindenburg au mâncat Rușii cele mai bune — bătăi!«...

Conserve rusești.

Intendența rusă împărțise unei trupe de grenadini cutii cu conserve. Soldații desfăcând zece din ele, găsiră în loc de carne — nisip. Desfăcură și pe a unsprezecea. Dar care fu mirarea trupelor muscălești, când constatară, că în aceasta nu era nisip!

Ci cutia era... goală!...

Editor și redactor responsabil:

Dimitrie Birăuțiu.

Tipografia »Poporul Român«, VII., Plăcuța 36

Harta Europei împreună cu harta Ardealului

cea mai nouă ediție, care cuprinde toate țările învrăjbite, fiecare țară separat colorată costă 1.50 cor., plus 10 fileri porto postal.

Visul Maicii Domnului

(carte legată) cu porto postal 45 fileri.